

Igehirdetés Somló, 2007. 06. 24.

Kegyelem nekünk és békesség Istentől, a mi Atyánktól, s az Ő egyszülött Fiától, az Úr Jézus Krisztustól. Ámen.

Kedves Testvéreim, emeljük föl a mi lelkünket a mi Mennyei Atyánkhoz, imádkozzunk!

Mennyei Atyánk, köszönjük Néked azt, hogy Téged dicsőíthetünk, már csak azzal is, ha kijövünk a Te teremtett világot dicsőíteni a természetbe. Hogy Rólad súg nekünk a szél, ha ránézünk a szőlőtőre, Néked adhatunk hálát a növekedésért, s Néked köszönhetjük azt, hogy ha múltunkba tekintünk, mi akkor is a jövőnkhez meríthetünk erőt. Ámen.

Hallgassuk Isten Igéjét úgy, amint írva található Lukács evangéliumának 9. részében, a 62. versben:

Jézus pedig így felelt: "Aki az eke szarvára teszi a kezét, és hátratekint, nem alkalmas az Isten országára."

Kedves Testvéreim, kedves Barátaim, talán furcsa dolog ilyen szavakat mondani, hogy aki az eke szarvára teszi a kezét, és hátratekint, nem alkalmas az Isten országára, amikor a hátam mögött pontosan egy kopjafa áll, ami Koppány vezérnek, a mi népünk nagy vezérének az emlékét, nevének dicsőségét hirdeti. Én azonban úgy gondolom, hogy ha belegondolunk abba, hogy mi most egy pillanatnyi, szusszanásnyi időre megpihenni gyűltünk össze, ahhoz, hogy igenis erőt tudjunk meríteni, hogy a hétköznapi életben az eke szarvára tegyük a kezünket, és menjünk, építsük a mi népünknek a jövőjét, akkor igenis ez az a hely és ez az a pillanat, amikor meg kell emlékezni az elődökről. S arról legfőképpen, hogy az Úristen közel ezer esztendővel ezelőtt megpróbálta a mi népünket. Megpróbálta azzal, hogy olyan királyokat adott neki, akik bizony-bizony egymással küzdöttek az uralomért. S ezeknek a királyoknak az uralkodását egy óriási tragédia előzte meg, az, hogy az első magyar királynak tartott Szent István, az bizony-bizony saját vére ellen fordult, és saját nagybátyját ölette meg azért, hogy trónra kerülhessen.

Mondhatjuk azt, hogy véres királyi házuk van, mégis rájuk kell büszkének lenni. Mert ezek az emberek nem egyszerűen véreskezű gyilkosok voltak. Nem egyszerűen arról szólt az ő tevékenységük, hogy egymástól el akarták venni a hatalmat. *Ők hittek valamiben.* Vagy őseik módján, vagy a keresztyénség útját járva, de mindegyik egy országot akart építeni. Egy szabad Magyarországot, egy független Magyarországot, amely nem fizet adót sem keletnek, sem nyugatnak, sem délnak, sem északnak. És ezek az emberek óriási *áldozatot* hoztak a hitükért. Mert én hiszem azt, hogy bármennyire is gyermek volt akkor István, amikor nevében három idegen lovag vezetésével, Hunt, Pázmán és Vecellin vezetésével legyőzték Koppány seregét, és megölték a saját nagybátyját, de mégis egy életen át nehéz teherként kellett neki cipelni ezt. S hiszem azt, hogy a történelemnek s az Úristennek egyfajta igazságszolgáltatása volt az, hogy Szent István király után nem sokkal Szent László néven ennek a Koppány vezérnek az unokája került a trónra. S milyen érdekes, aki Istvánt szentté avattatta, a saját nagyapja gyilkosát szentté avattatta, nem más, mint Szent László király volt.

Ez is mutatja azt, hogy Koppány halálát nekünk nem egyszerűen tragédiának, sokkal inkább *szent áldozatnak* kell tekinteni. Áldozat volt, aki a saját életét áldozta azért, hogy megmutassa nekünk, hogy jövőt építeni az ősi hagyományok figyelembevételével lehet csak.

S hogy mennyire értékesek a régi és az új hagyományok? Ezt mutatja, és az mutatja meg mindannyiunknak a leginkább, hogy mit vagyunk képesek feláldozni érte.

Jézusnak is ez a mondata tulajdonképpen erről szól. Aki az eke szarvára teszi a kezét, elindul a sorban. Elindul, hogy munkát végezzen, és maga mögött hagyja a pihenés idejét, a kényelmet, és tudja azt, hogy a következő lépések orcája verítékét fogják hozni. Éppen ezért nem hátra tekint, hanem végezni próbálja jól az ő munkáját. Nem azt kérdezi, mit vesztettem. Nem azt kérdezi, mit adtam fel. Hanem azt nézi, hogy mi az a cél, amiért előre halad.

Én azt hiszem, kedves Testvéreim, hogy a mi legszentebb feladatunk, amikor megemlékezünk Koppány vezérről, hogy arról emlékezzünk meg, hogy nekünk szent feladatunk azon túl, hogy megőrizzük saját nemzeti keresztyén gyökereinket, az is, hogy megőrizzük azt a nagyon értékes, és a jövő magyar fiatalsága elé tárjuk azt a hihetetlen kincsekben bővelkedő ősi koppányi örökséget is, ami igenis kiemel bennünket Európából, *különlegessé, egyedivé, hungarikummá* tesz. Mert, higgyétek el, csak akkor érünk valamit, ha amikor a munkánkat végezzük, akkor nem törpanunk meg, amikor magyar népünkért, Istenünkért, Hazánkért, Nemzetünkért dolgozunk, akkor nem bizonytalankodunk, hanem amit elhatározunk, lépésről lépésre megcselekedjük, legyen bármily nagy is az ár.

Én hiszem azt, hogy a mi Árpád-házi királyaink sok álmatlan éjszakát töltöttek el azért, hogy magának a magyar nemzetnek, magának az Árpád-háznak, mily sokba került ez a Kárpát-medencei letelepedés. De ezer esztendő történelme, és az, hogy mi itt vagyunk, bizonyítja, hogy *megérte*. Megérte itt maradni, megérte szent királlyá válni, megérte az elvekért akár az életüket is adni, egyik és másik oldalon is népünk nagyjainak, s ha mi az ő példáját szemünk előtt forgatjuk, ilyenkor a pihenés pillanataiban, az erőtöltség pillanataiban, akkor hiszem azt, hogy amikor a munka kezdődik, a szorgos hétköznapon nem egy megtorpanó, állandóan elbizonytalankodó, hátrafelé tekintgető nemzet, hanem az istváni és koppányi örökség, ami egy harcos örökség, keresztyén, magyar hitvallói, egy *új Magyarország* zsongái lehetünk. Ámen.

Gyertek, Testvéreim, köszönjük meg imádságban a mi Urunknak az Ő üzenetét!

Ó, Urunk, köszönjük a Te tanításodat, hogy hitet adsz nekünk, s hogy a múltunk kapaszkodót jelenthet a jövőnk felé. Istenünk, kérünk, adj erőt, hogy ha egyszer elhatároztuk, hogy a Te szent neved dicsőségére, s a mi nemzetünk gyarapodására tenni akarunk, akkor tudjunk hűséggel, alázattal, de határozottan, harcos magyarsággal járni az általad elrendelt úton. Ó, Urunk, add, hogy mi ne két különböző pontjának lássuk Istvánt és Koppányt a történelemnek, hanem ugyanannak a családnak ugyanoly gyermekeiként, akik a Te isteni üdvtervedben a Te dicsőségedre s a mi épülésünkre felvállalt szerepet játszottak el a történelem színpadán. Add, Urunk, hogy mi is tudjuk felvállalni a magunk feladatait. Hogy úgy tudjunk hűséggel eleget tenni a Te elvárásaidnak, s hogy évről évre, amikor egy pillanatra megállunk e kopjafánál, tudjuk a múlt nagyjaiban és saját kezünk munkájában látni a jövő dicsőségének ígérését. Ámen.

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a Te neved, jöjjön el a Te országod, legyen meg a Te akaratod amint a mennyben, úgy a földön is. A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek. És ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól, mert Tiéd az ország, és a hatalom, és a dicsőség mindörökké. Ámen.

Végezetül, áldás, kegyelem, békesség légyen és maradjon mindenkor mivélünk. Ámen.